

Hvor er træet?

Ude i ejendommens smukke have står der et gammelt træ. Mange meter højt og med en meget tyk stamme. Det står lige foran mit vindue. Når solen skinner, får de mørkegrønne blade tusinde forskellige farver.

Der bor et egern i træet. Jeg har tit set det, mens jeg sad i vindueskarmen. Det piler op og ned ad stammen, springer fra gren til gren. Engang så jeg det springe over i et andet træ, der var mindre. I mit næste liv skal jeg også være et egern og bo i det træ.

Foran huset løber der en motorvej. Jeg går langs med den hver dag. Biler er en brølende lydeffekt i filmen om mit liv.

Men når jeg går ind ad lågen, ind i vores have, bliver der stille. Og træet er så smukt i al slags vejr. Når det har regnet, ligger duggen og glinser på bladene. Når det har sneet, ligner det noget fra et julekort. Når solen skinner, kaster det en uimodståelig skygge omkring sig.

Sådan er vejret en dag i september, da jeg kommer hjem. Men den forventede stilhed udebliver. Under træet ser jeg to mennesker, men den ene af dem skiller sig ud. Vores nabo, Veronica, står og gestikulerer med armene, og jeg kan tydeligt høre hendes stemme, der minder om en krages, selvom jeg ikke kan høre, hvad hun siger.

Jeg går tættere på, og nu kan jeg se hendes lange røde negle, der vifter op mod den grønne trækrone, og hendes sorte støvler med sylespidse hæle, der matcher hendes slangeskindsdragt. " ... prøv lige at tænke på ... " skræpper hun op, " hvor meget lys vi får! " Hun ser henført op mod sit vindue.

" Ja, " siger Peter, der er formand for bestyrelsen. " Vi skulle bare have gjort det noget før. Det er meget dyrere med et på den her størrelse. " Han banker sin hånd ind mod stammen.

" Ja, men det er også fordi, at nogen har været så stædige, " siger Veronica så. " Det var ham Johan! Jeg ved godt, at jeg ikke burde tale ondt om de døde, " hun ler en skrattende latter, " men han var vist ikke helt ved sine fulde fem til sidst, var han vel? "

" Hvad sker der? " Nu er jeg kommet op bag ved dem, og det giver et gib i dem begge ved lyden af min stemme. De vender sig om.

" Hej Lilje! " Veronica sender mig et stort smil, men hendes øjne forbliver lige så kolde, som de

plejer at være. "Vi står bare og snakker om, hvor godt det bliver, når træet bliver fældet".

"Fældet?"

Hun kunne lige så godt have stukket mig en lussing. Jeg ser chokeret på hende. "Hvorfor skal det fældes?"

"Fordi det ikke gør godt for noget. Det står kun i vejen, rent ud sagt." Hun vender sig væk fra mig, mod Peter, og åbner munden for at sige noget mere. Men jeg kommer hende i forkøbet.

"Ikke gør godt for nogen? Du er godt klar over, at træer indsamler CO₂ fra atmosfæren, ikke? Har du ikke hørt om drivhuseffekten? Træer forhindrer os alle sammen i at blive stegt i en bageovn!"

Hun ser på mig, som om jeg var et ækelt lille insekt og fnyser.

"Ja, men så må de jo plante træer et andet sted end lige foran mit vindue." Hun vender sig igen mod Peter, men hun er igen for langsom.

"*Plante det et andet sted?* Er du klar over, hvor lang tid det har taget det træ at vokse sig så stort?"

Man kan ikke bare plante et nyt!" Jeg er vred, og måske forbavser det hende, fordi jeg slår de fleste mennesker som den stille type. Man skal passe på med at dømme folk, man ikke kender.

Peter ser ud til at føle sig utilpas ved situationen. Han tegner cirkler i jorden med sin skosnude.

Veronica prøver at afvæbne mig ved at le. På den måde viser hun, at man ikke kan tage mig helt alvorligt.

"Søde pige, måske skulle du gå til en klima-demonstration med det der?" Hun ryster på hovedet og drager et dybt suk.

Jeg har tårer i øjnene nu.

"Der bor et eger i det træ," siger jeg, men denne gang stille. "Hvor skal det flytte hen?"

"Her er da *masser* af træer," udbryder hun og peger hen mod et lille bitte kirsebærtræ i hjørnet af haven, som de plantede sidste år i forbindelse med nedlægningen af det blomsterbed, Veronica mente var 'uordentligt'. "Og derudover kan du da umuligt mene, at jeg skal leve resten af mit liv i mørke på grund af et eger."

"Nej," siger jeg lavmælt, men tydeligt. "Det er klart, at man har brug for lys, når ens sjæl er sort som kul." Så drejer jeg om på hælen og går væk med lange skridt.

Bagved kan jeg høre hende sige til Peter: "Unge mennesker. Så frustrerede. Det er sørgeligt, ikke?"

Da jeg kommer op på mit værelse, lægger jeg mig ned. Det er først dér, det rigtigt går op for mig. Træet, som har været der hele mit liv, skal fældes. Det skal fældes, fordi Johan, en sød gammel mand, der boede ovenpå, er død og ikke længere kan tale Peter imod i bestyrelsen.

Jeg glemte at spørge hvornår, tænker jeg. Men jeg tror heller ikke, at jeg vil vide det.

Jeg sætter mig ikke hen i vinduet, som jeg plejer. Jeg har ikke spor lyst til at se på Veronica og Peter, det store skvat.

Da jeg vågner om torsdagen, regner det. Og så ved jeg, at det bliver i dag.

Jeg går ned til træet og sætter mig under det. Jeg kan høre dråberne ramme bladene. Det lyder som et kæmpe kor af alfer. Ikke fordi jeg nogensinde har hørt sådan et. Men det er sådan jeg forestiller mig, at det ville lyde.

Gad vide, hvor mange blade træet egentlig har, spekulerer jeg. Fem hundrede? Tusind? I det mindste har det dem stadig. Jeg ville ikke kunne bære det, hvis det skulle ende sine dage som grantræet i det der H.C. Andersen-eventyr.

Jeg ser en snegl i færd med at arbejde sig op ad stammen. Jeg tager fat i dens hus, og den gemmer sig som forventet. Jeg rejser mig og lægger den ind i buskene. I sikkerhed.

Jeg bliver mindet om egernet og kigger efter det, men jeg kan ikke se det. Jeg vil gerne advare det, fortælle det, at det skal flygte.

En ældre dame kommer forbi. Hun ser mig sidde under træet og kommer hen til mig.

"Sidder du der og bliver kold? Skal du ikke ind i varmen?" siger hun, sikkert et forsøg på at være venlig.

"De fælder træet i dag," siger jeg bare.

"Ja," sukker hun og ser op i bladene over mig. "Det er noget værre noget".

Hun kigger på mig igen. Der er stille i noget tid. Så siger hun:

"Men det ville nu alligevel være synd, hvis du blev forkølet. Jeg synes, du skal gå indenfor." Hun peger på mine sko. "Og pas i øvrigt på, for dine snørebånd er gået op!"

Jeg svarer ikke. Hun erkender sit nederlag og afslutter med et: "Hav en god dag", før hun går.

En god dag? Not so much.

De kommer med en stor lastbil og en kran. Jeg har sat mig i vinduet. Veronica har stillet sig op, triumferende og med armene over kors. Peter står og snakker med arbejdsholdets leder, før han

forsvinder. Derudover er der ikke nogen. Det går op for mig, at de bevidst har valgt et tidspunkt, hvor folk er på arbejde.

Jeg ser på træet. Det er lige så højt som kranen. Det nærmest skinner, som det står der i regnen.

En sidste gang spejder jeg ind mellem dets virvar af grene.

Jeg kan høre motorsaven blive tændt. "Farvel," hvisker jeg, overbevist om, at det kan høre mig og forstår mig. Så lukker jeg øjnene, og en forfærdelig, hvinende lyd gennemtrænger mine ører.

De holder pauser en gang imellem. Det er næsten det værste - det ville være lettere, hvis de bare fik det overstået. Men til sidst lyder der et dumpt drøn, som jeg aldrig har hørt mage til før.

Jeg åbner ikke øjnene, før jeg har hørt lyden af lastbilen, der kører væk. Jeg vil have, at mit sidste minde om træet skal være, som det stod der i regnvejret og strålede.

Jeg går derved, selvom jeg nok ikke burde. Mærkeligt nok er Veronica væk. Jeg havde troet, at hun ville stå og nyde synet i mindst et par timer. Men det regner stadig, så måske er det derfor.

Jeg går hen til stubben og sætter mig ned. Jeg beslutter mig for at tælle årringene. 1, 2, 3 ...

Regnen tager til. Jeg bliver siddende.

27, 28, 29 ...

I det fjerne begynder et tordenvejr at buldre. Englene græder og guderne raser, passende nok.

41, 42, 43 ... Lynet må gerne ramme Veronicas lejlighed for min skyld.

57, 58, 59, 60.

60 år gammelt. Det er ældre end Veronica. Ældre end Peter. Ældre end ejendommen selv. En tåre glider ned ad min kind.

Ud af øjenkrogen bemærker jeg, at noget bevæger sig inde i busken. Jeg ser op.

Egernet står helt stille og kigger på mig. Det har sine poter oppe ved snuden. Dets hoved er lidt på skrå, som om det tænker sig om.

Det ser ned på træstubben og tilbage på mig. *Hvor er træet?*

"De har fældet det," hvisker jeg, "så Veronica kan få mere lys i sin lejlighed."

Det kigger stadig på mig, nærmest bebrejdende.

"Jeg ved det," fortsætter jeg. "Jeg er også ked af det. Du var glad for at bo her, ikke?"

Egernet gnider sin snude med sin ene pote. Jeg tager det som et ja.

"Du bliver nok nødt til at finde et andet hjem", siger jeg. "Men du må komme forbi og sige hej en gang imellem."

Det gnider sin snude igen. Og som om det virkelig forstår, hvad jeg siger, vender det om og piler tilbage ind i busken.

Skrevet af Noelle på 14 år.